

maa saa meget mere ønske, at Samlingens Supplering i Fremtiden muliggøres ad Lovens Vej. — Hvad de geografiske og topografiske *Kaart* angaar, har Afleveringspligten for Universitetsbibliotekets Vedkommende hidtil kun gældt saadanne, som hørte til trykte Skrifter. Men Følgen heraf er bleven, at det næsten maa betragtes som et Slumpetraef, om Biblioteket ejer eller ikke ejer selv de allervigtigste Frembringelser paa dette Omraade. Jeg skal eksempelvis anføre, at det først for et Par Aar siden, og nærmest ved et Tilfælde, lykkedes at skaffe Biblioteket et Eksemplar af Generalstabens Samling af Maalebordsblade. Men til saadanne Tilfældigheder bør Biblioteket aabenbart ikke være henvist ved Erhvervelsen af Publikationer, der have saa stor Betydning for Kundskaaben om Fædrelandet, og jeg maa derfor anse det for nødvendigt, at der i en eventuel ny Lov optages en Bestemmelse om, at alle Slags *Kaart* og *Kaartværker* fremtidig skulle afgives til Universitetsbiblioteket. — Med *Billeder* og *Tegninger* af enhver Art, som ikke høre til trykte Skrifter, har Forholdet for Universitetsbibliotekets Vedkommende været det samme som med *Kaartene*: de ere ikke blevne afleverede, og Biblioteket er derved gaaet glip af mange vigtige og interessante Ting. Det vilde i saa Henseende allerede være en stor Vinding, hvis det kunde opnaas, at der i Fremtiden skulde afleveres til Biblioteket alle ligefremme *Billedværker* (uden Tekst), *Samlinger af Tegninger*, *Billedbøger* o. lign., det vil sige Kunstblade, der ere samlede og udgivne i *Bogform*. Paa den anden Side er Grænsen mellem *Billedværker* og enkelte *Billedblade* ofte flydende (jfr. saadanne *Værker* som „Danske Billeder fra Land og Sø“, *Samlinger af danske Uniformer* osv.); og jeg vilde derfor foretrække, at en eventuel Lov ogsaa med Hensyn til disse Publikationer blev holdt i lige saa stor Almindelighed for Universitetsbiblioteket som for det kgl. Biblioteks Vedkommende, idet det overlades Biblioteket selv at udskille, hvad det ikke satte Pris paa at bevare.

ad 3.) Overbibliotekar Langes Forslag om, at Skrifter, der ere trykte som „fortroligt Manuskript“, skulle afleveres til Bibliotekerne, men at disse „samtidig forpligtes til, paa Anmodning fra Bogtrykkerne, i 30 Aar eller maaske længere at holde saadanne Skrifter tilbage fra Offentligheden“, kan jeg ikke billige. Jeg maa anse det for utvivlsomt, at en Mand eller en Institution, for ikke at tale om Regeringen selv, har Ret til at lade trykke i faa Eksemplarer en og anden Meddelelse af fortroligt Indhold, uden at det kan paalægges Bogtrykkeren eller Forfatteren at udlevere denne Meddelelse til andre end den snævre Kreds, for hvilken den er bestemt. Men i øvrigt har jeg tidligere paa given Anledning udtalt mig saa udførligt om dette Spørgsmaal (se Aarvog for Københavns Universitet 1894—95 S. 844 fig.), at jeg tror at kunne nøjes med at henvise til denne min Udtalelse, idet jeg blot her vil gentage, hvad jeg allerede der har sagt, at en meget stor Del af de „som Manuskript“ trykte Skrifter frivillig afgives til Bibliotekerne, fordi Meningen med disse Ord i Reglen slet ikke er den, at Skrifterne ikke maa læses af enhver, men kun, at de ikke maa gøres til Genstand for offentlig Omtale eller Kritik.

ad 4.) At Forordningens Bestemmelse om, at de til Bibliotekerne afleverede Skrifter skulle være trykte paa Skrivpapir — en Bestemmelse, der i øvrigt aldrig er bleven overholdt — nu helst ganske maa bortfalde, derom er jeg enig med Overbibliotekar Lange, og ligeledes kan jeg slutte mig til hans Ønske om, at Bibliotekseksemplarerne af de Aviser, der trykkes i Fladpresse, maa blive trykte paa et stærkere Papir end det, der nu bruges. Men kan dette Ønske ikke realiseres, bryder i hvert Fald Universitetsbiblioteket sig ikke om at faa Erstatning derfor ved Aflevering af et dobbelt Eksemplar af Aviserne. Biblioteket lider af saa stor Pladsmangel, at det allerede kniber med at skaffe Plads til det ene Eksemplar, vi nu faa.

ad 5.) Hr. Langes Bemærkninger om, at Bogtrykkerne uden for København bør indsende deres Afleveringer direkte og ufrankeret; at Bibliotekerne til enhver Tid maa kunne gøre deres Ret gældende over for Bogtrykkerne; og at endelig Straffebestemmelserne i Forordningens § 6—8 bør bringes i tidssvarende Form — kan jeg ganske tiltræde.